

НЕВМЕНЯЕМ

ПЕТЪР ПЕТРОВ

софия
2020

Благодаря за подкрепата на близките ми

© Петър Петров, автор, 2020

© Александра Петрова, фотографии, 2020

© Издателство „Изток-Запад“, 2020

ISBN 978-619-01-0573-2

Все още стоя на прага на живота и чукам ли, чукам на вратата, макар и не толкова настойчиво, и само се ослушвам напрегнато дали някой ще се появи и ще вдигне резето. Това резе е тежко и на никой не му се идва, усещайки, че този който хлопа и стои отвън, е просяк. Аз не съм нищо повече от един слухтящ и чакащ човек, но съм постигнал съвършенство в това, понеже се научих да бленувам, докато чакам...

Роберт Валзер,
из „Семейство Танер“

ТАВАН

Той живееше на последния етаж
на някаква стара сграда.

С едно протягане на ръката
можеше да хване облак.

Или да си опитоми
изгубена птица.

Събираше
парчета
небе.

За идеята.

Имаше какво ли не по джобовете му.

ПОД КЛЮЧ

Облякох черното си поло,
влязох в черните си гънки,
наметнах черното си яке,
обух черните си обувки,

огледах се в огледалото,
оправих си прическата,
отидох до вратата

и се заключих.

МЪГЛА

Меката мъгла,
която лепне по очите ти
и подхранва безвремието ти
през последните няколко дни...

Прибери се в себе си,
скъси разстоянието
между теб и мен,
подказва ти

бог.

КОРОНИ

В четири следобед ми идва да промуша поглед
през малкото прозорче на тавана
към короните на гърветата,
които подпират небето
в Докторската градина.

В четири следобед ми се иска
да подслушам разговора между
онези две момичета, които седят
ей там, на най-близката пейка.

Едното – облечено в бяло,
а другото – в черно.

И да препиша
споделеното помежду им –
черно на бяло, дума по дума...

В четири следобед се чудя дали
да послушам с поглед тишината
на всички, които преминават
покрай кръвоносните съдове
на Докторската градина.

Или просто да заспя за час-два,
за ден, за месец, или за година.

И да пропусна всичко, което не е за изпускане.
И да не допиша всичко, което е за дописване.

TAM

Под онова гърво там хората си забравяха какво ли не.

Двама влюбени се целуваха ненаситно
и изоставиха сенките си, защото
бързаха за някъде в своето
неотложно после.

Едно дете си забрави любимата играчка.

Една жена – списъка с продукти,
които трябваше да си набави
на всяка цена точно днес.

Един ганъчен – цяла папка с документи,
от които нечий живот висеше на косъм.

Една журналистка си забрави диктофона,
в който пазеше отскоро интервю с важна клечка.

Клошар си забрави случайно намерен роман,
в който се влюби фатално още от пръв прочит –
„Изличаване“ от Томас Бернхард.

А един поет,
напълно неизвестен
за широката публика,
си забрави чернова на ръкопис...

ЧЕРНОВА

Преписваш, преписваш, преписваш
върху хвърчащи листове
себе си от себе си,
за да разбереш
как се става

чернова.